

Adolphine Sweetlove (Hotel Plymouth) vertelt

In ben geboren op 9 juni 1926 in Oostende in het moederhuis op de hoek van de Karel van de Woestijnestraat, en gedoopt in de H.-Hartkerk die juist gebouwd was. Ik ben een "zevenmaandertje" en woog maar 1.750 gr. Mama kreeg me mee naar huis, ze stopten me in een "vijgenmande" met watten gevuld en dicht bij de "buuzestove", waarvan de oven was weggeschoven. Mama gaf natuurlijk borstvoeding en dit heeft me erdoor geholpen. Toen woonden we in de Zandvoordestraat op de Conterdam. Mijn vader en moeder, Maurice Sweetlove en Margareta Verkeyn, werkten toen al in het hotelwezen. Vanaf de jaren '30 hielden mijn ouders het hotel Plymouth open in de Rue Royale. (1)

Vanwaar komt de naam "Sweetlove"? Wel, in het begin van 1800, in de tijd dat Napoleon verslagen werd in Waterloo zijn er veel Engelsen

naar Oostende gekomen, we hebben zo nog veel van die Engelse namen hier in Oostende. Dus mijn betovergrootvader is naar Oostende gekomen om schapenvlees in te voeren en het waren levende dieren die in de Kaaistraat geslacht werden. Er was ook een afdeling voor schapenvel. Daar werd dan de wol van verkocht om matrassen op te vullen. Je had daarin eerste kwaliteit, tweede kwaliteit, enz.

Ik was enig kind van mama en papa, maar was in het geheel niet bedorven. Mijn ouders hadden te veel werk om zich de hele tijd met mij bezig te houden.

Wij hadden een internationaal cliënteel, veel families, dat was niet zoals nu, dat ze met hele autocars komen. Wij hadden Engelsen, Walen, we hadden er zelfs van het Noorden: Denen en ook Zwitsers en Oostenrijkers. Dat was nog de gouden tijd in Oostende.

Naar school ben ik in het St.-Jozef geweest, langs de Boulevard. Iedere dag ging ik te voet naar school, een fiets had ik niet. Mijn ouders hadden ook geen auto, alles werd te voet gedaan. Ik speelde veel met de dochter van veearts Adriaans, Christiane. Ieder spelletje had zijn seizoen: de tijd van de diablo, de tijd van het katseballen, het perk, kaatje, springtouw, de jojo, enz. Diabolo speelde ik veel bij ons in de hof, we hadden een grote hof achter het hotel, in totaal 40 meter diep. We hadden veel groen, fruitbomen en rozen.

Voor mijn eerste communie, en dat was toen nog met een hoedje, stond ik helemaal in het nieuw. En voor de plechtige communie was het: de eerste dag in het wit en de tweede dag in het roze, ook met een hoedje. Mijn communies heb ik in de

St.-Jozefkerk gedaan. Ieder jaar kreeg ik een of twee zomerkleedjes die in de Innovation werden gekocht. Ik moest daarmee heel de zomer doen en een kleedje van het jaar voordien werd aangepast. Er werd een stukje aangezet of een zoom aan genaaid. We hadden een naaister. Dit was gemakkelijk want die zorgde er voor dat alles aangepast werd.

Als speelgoed had ik een pop met twee kleedjes en een paar ballen. Ik had een zwembroek die mama gebreid had om naar het strand te gaan. Wanneer men uit het water kwam, hing die zwembroek tot aan de knieën. Naar de coiffeur ben ik nooit geweest, de eerste keer was het vóór ik ging trouwen. Mijn mama sneed vroeger altijd mijn haar: kort en met een froufrou. Ik ben feitelijk in het Frans opgevoed op school. Ook in het St.-Jozef kregen we alleen maar les in het Frans. In de school had men twee kanten en twee poorten: de poort in de Leon Spilliaertstraat was de Franse betalende kant, langs de Boulevard was de poort voor de niet-betalenden, voor de eenvoudige mensen.

De speelkoer was ook in twee delen verdeeld, met een hele reeks wc's en met een poort, zodat we geen contact hadden met elkaar. Het gebeurde wel eens dat dit poortje open stond en ik zag op een dag een kindje staan (ik zal het nooit vergeten want ik werd echt bestraft). Dit kindje had een snotneus tot aan z'n mondje en ik zag dat, nam mijn zakdoek en veegde het neusje af. Maar de zuster had het gezien en ik kreeg direct een briefje mee naar huis: dat mama dadelijk de zakdoek uit mijn zak moest halen, omdat ik een "arm kind" zijn neusje afgeveegd had. Dit was vroeger zo, we mochten in het geheel geen contact met de niet-betalende kant hebben. Het waren allemaal aparte klassen: wij in het Frans en zij in het Nederlands. De niet-betalende kant mocht niet langer dan tot hun veertien jaar naar school gaan. Daar zaten ze met twee klassen in een klasruimte. Zo'n groot verschil. Een stuk van het schoolgebouw bestaat nog: het witte gedeelte.

Toen ik 10 was, in 1936 ging ik naar Brugge in het St.-Jozefspensionaat in de Zuiderstraat. Dit

1e + 2e leerjaar - 1935

1. Jacqueline Bosara - 2. Solange Schuysmans - 3. Gilberte Absolon - 4. ? - 5. Christiane Dujardin - 6. Thérèse Kesteloot (+) - 7. Denise Verburgh - 8. Marie-José Lecluse - 9. Marie-Madeline De Kee - 10. Adolphine Sweetlove - 11. Emilienne Casier - 12. ? - 13. ? - 14. Alice Leblue - 15. Solange Curtoud (+) - 16. Suzanne Vermeire - 17. Jeanne Turloot - 18. ? - 19. Edwige Degrijse - (+) 20. Yvonne Maes - 21. Monique Kesteloot - 22. Alice Schmidt - 23. Thérèse Westerlinck - 24. ? - 25. Suzanne Vandecasteele - 26. Jeanine Goddemaere - 27. Marie-Thérèse Berouw - 28. ?

vond ik niet erg, het was zelfs geestig. We mochten wel niet over het weekeind naar huis zoals nu het geval is. We begonnen in september en bleven daar tot Allerheiligen, kwamen naar huis voor drie dagen en met nieuwjaar mochten we weer huiswaarts keren. Zoals gezegd hadden mijn ouders geen tijd voor mij. Op het pensioonaat was alles heel zeker in het Frans, we mochten geen Vlaams spreken. Op de koer kregen wij, wanneer we Vlaams spraken, een boekje, we moesten tussen de anderen lopen en af luisteren of er iemand Vlaams sprak en dat opschrijven, dus regelrecht Gestapo spelen. Dit was de mentaliteit van vroeger. Door de oorlog is alles veranderd, alles in het Vlaams. Op 19 maart kwam Monseigneur Lamiroy naar het pensioonaat in Brugge, toen was er altijd groot feest. En wanneer hij één woord Vlaams hoorde spreken stond zijn haar rechtop. Hij maakte zich heel kwaad: "Dehors!" Vroeger hadden ze in de "Ecole Moyenne" ook een Franse afdeling, daar werd ook al heel vroeg Franse les gegeven.

Tot op vandaag heb ik nog de schoolvriendinnen van vroeger, zelfs nu nog woont er een oude juffrouw van mij op de dijk, ze is nu ook al heel oud en was een hele lieve.

Tijdens de vakantie was het: uniform en lange zwarte kousen af, kleedje aan en sokjes en dan was het van: "doe eens dat, doe eens dit, enz." Gelukkig was er onder het personeel iemand die daar al jaar in jaar uit werkte, en die zei dikwijls: "Turi, turi, vlug naar het strand" en ze gaf me twee pistoletjes mee en ik natuurlijk te lopen naar het strand. Dit was juist achter de hoek. Mijn grootste plezier was: opzij van het kursaal. Men heeft daar al die trappen waarop we konden slieren, vijftig keer achter elkaar, zodat ik een gat in mijn broek kreeg. Ik dorst met die kapotte broek niet naar huis gaan en toen dolf ik een putje in het zand en stopte mijn kapotte broek erin. Bij het einde van het seizoen, toen mijn moeder mijn broeken telde, om naar het pensioonaat mee te nemen, constateerde zij: "Maar waar zijn al die broeken? Die zijn waarschijnlijk allemaal in de wasserij achtergebleven, dat is toch raar dat je haast geen broeken meer hebt." Ze moest dan vlug nog een stuk of twaalf broeken kopen. Ik heb mijn moeder maar de waarheid verteld toen ik al getrouwd was. Zakgeld kreeg ik niet, ik had alles wat ik moest hebben, eten, kleren, en wan-

neer ik iets nodig had, moest ik het maar vragen. Naar de cinema gingen we vroeger niet alleen. Wanneer we gingen was het altijd met mama en papa. Mijn eerste film die ik gezien heb, was "Little princess" met Shirley Temple. Ik was toen 11,5 jaar oud. Ik zie nog altijd haar "krullenkopje" voor me.

Naar de foor mocht ik alleen met mijn ouders, nooit alleen, en zij beslisten waar ik op mocht zitten. Ook gingen we iedere keer naar het circus. Wanneer het carnaval was, gingen we ook kijken naar de carnavalstoet, maar altijd met mijn ouders.

Mijn verste reis was naar familie in Brussel en schoolreizen naar Zeebrugge, met de boot heen en met de trein terug. Af en toe met mama naar De Panne, Knokke of De Haan met de tram. Ook af en toe naar Torhout, omdat mama van Torhout was.

Ik had in de buurt ook vriendinnetjes. Hiernaast was er een garage en daarnaast een klein patisserieetje. Dit waren Italianen, de familie Manioli. Het marcheerde goed, alhoewel er daar maar vier tafeltjes stonden. Ze hadden een dochter, ongeveer van mijn ouderdom en wanneer we buiten mochten, gingen wij ook spelen waar nu het zwembad staat. Er was daar een groot plein en we konden er rolschaatsen. We speelden ook veel in de "Galerieën". Ik was in het kinderkoor op school en ook in de VKSJ, dit is een vereniging in de katholieke scholen, iets zoals nu de Chiro. We hebben nooit leren zwemmen op school, dat bestond niet.

In het eerste jaar dat ik niet meer naar het pensioonaat ging, in 1940, bezocht ik dus hier weer de St.-Jozefschool. Ik wilde die lange zwarte kousen van het pensioonaat niet meer aandoen, maar ik had toen niets anders dan door mama gebreide witte sokjes. Ik ging dus met die sokjes naar school. En de zusters zeiden: "Terug naar huis, je moet kniekousen dragen". Ik zei: "Ik heb geen kniekousen". Terug thuis zei ik: "Mama, je zult moeten kniekousen breien voor mij". "Neen, nu voorlopig moet je met die sokjes naar school". Tot drie keer toe werd ik terug naar huis gestuurd. De derde keer ging mama mee en zei tegen de overste: "Ik ben hier om de schort en de boeken van mijn dochter te halen, het schijnt dat ze hier niet binnen mag met de sokjes, maar u weet dat ze uit het pensioonaat komt en die lange zwarte kousen wil ze niet meer dragen. Kijk, ik ga nu met haar naar de

“Ecole Moyenne”. De zuster ging direct met mijn sokjes akkoord en na een maand droegen ze allemaal sokjes op school!

Ik mocht niet naar de stadsbibliotheek, maar kreeg een boek van de een of andere leerling op school ofwel uit de bibliotheek op school, maar dit waren allemaal “heilige boeken”. Ik las heel graag, maar ik moest zo lezen, dat mijn ouders het niet wisten: onder de dekens in bed met een zaklamp. Lezen was verloren tijd voor hen, want ik moest, wanneer ik geen huiswerk had, “naperontjes”, servietten, met een boord van point-claire (ajour) naaien. Ik heb er, ik weet niet hoeveel, genaaid.

In het hotel aten wij vóór de gasten, ‘t is te zeggen: wij aten om 11.30 uur. We hadden een hotel met Pension Complet en de mensen kregen ‘s morgens bij de déjeuner een kaart met de menu’s van de dag. Ze konden kiezen tussen twee: ‘s noens en ‘s avonds. De déjeuner begon rond 8.30 uur, maar wanneer een trip gepland was (ze bezochten dan bijvoorbeeld Ieper en omgeving met de bussen van Ramoudt) was het ontbijt natuurlijk vroeger. Mijn moeder stond dan op om 5 uur, maakte de koffie en de boterhammen klaar, ook voor het personeel dat insliep. Die moesten na het ontbijt de ingang schuren, want alles was in wit marmer en werd iedere dag geschuurd. De ene kuiste dan de ruiten, de andere waste en kuiste de groenten. Er was enorm veel werk; ‘t is niet zoals nu, dat alles met machines gaat. Alles werd met de hand gedaan, zelfs de schotels, een schotelmachine bestond toen niet. Enfin, we zijn er toch geraakt.

We hadden al vroeg radio en telefoon, ik weet nog het nummer: 71077. In ons hotel werden er drie talen gesproken die papa kende en ik sprak ook nog een beetje Duits. Mama kende alleen maar Vlaams, Frans en een beetje Engels.

Iedere morgen kwam de bakker “Decock” uit de Langestraat verse pistolets brengen. De mand stond voor de deur. Het was een speciale mand voor de pistolets en voor het brood. De beenhouwer kwam ook aan huis, het was een zekere Raf uit de Stuiverstraat. Die beenhouwerij bestaat nog, maar nu zijn het natuurlijk andere mensen. Het was een hele goede beenhouwer. Daags voordien werd alles besteld, want bij ons was het zo: de vaste klanten reserveerden via correspondentie al voordien, zowel uit

Engeland of ergens anders. Wij wisten dus wanneer ze zouden aankomen en vroegen dan, om geen nacht te verliezen, de gasten om tien uur met de bagage de kamer te ruimen. Deze werd dan vlug opgekuist en tegen ‘s noens was de kamer dan weer vrij voor de volgende klanten. In de winter waren we open met kerstdag en nieuwjaar en met carnaval en met Pasen begon het seizoen.

In november gingen mijn ouders ieder jaar op reis naar Nice met de trein, dit was toen de mode. Ze huurden in het oude Nice een appartementje. Ik ben nooit meegeweest. Toen ik nog niet in het pensionaat was, werd ik verzorgd door de twee zusters van mijn mama. Die waren niet getrouwd en bleven dan de hele maand november bij mij. Het hotel werd nooit alleen gelaten.

Het was een zegen voor ons dat die tantes er waren en voor mij later ook. Want toen mijn man en ik later op reis gingen, zorgden ze voor mijn kinderen. Mama is vroeg gestorven, in 1963, ze was 66. De tantes zijn allebei oud geworden, ver in de 80.

Mijn man was niet mijn eerste liefde. Als jong meisje van 16 was ik verliefd op verschillende jongens. Op een dag had een pastoor, die schuin over de school woonde, pastoor Wardenier

(onderpastoor op St.-Jozef), mij gezien, hand in hand met een jongen! Grote zonde! Hij had nog niets tegen de nonnen gezegd, maar riep mij bij hem: "Ik heb je gezien met een jongen". Ik zei: "Ja". Ik moest niet liegen, want het was zo. "En heb je al een totje gekregen?" "Ja". "En toon nu eens hoe jullie dat doen", zei hij en kwam heel dicht naar mij toe. Ik werd zo bang en ben dadelijk naar buiten gelopen.

Voor ik mijn man leerde kennen, had ik nog één grote liefde. Het was de zoon van veearts dokter Adriaans. Maar dit mocht niet van thuis. Paul was in zijn laatste jaar voor dokter. Hij leeft nu nog, en ik zie nog altijd zijn zuster, die zegt: "Dommage que ça n'as jamais tenue!" Mijnheer Adriaans en zijn zoon Paul gingen af en toe naar: "Chez Pan", daar was er een roulette, waar ze op speelden. Papa kwam dit te weten. Op een zekere dag kwam Paul om te vragen of ik met hem mee mocht. "Bonjour, monsieur, je viens chercher Dolly (mijn naam was toen Dolly, want de naam "Adolphine" leek te veel op Adolf) pour aller au ciné". Papa bekijkt hem van boven naar beneden: "Nix te ciné!" En het was gedaan en ik wenend naar mijn kamer. En toen kwam madame Adriaans nog eens en zei: "Mais c'est quand même une fille unique et une belle maison qu'elle aura plus tard, dommage!"

Toen de oorlog begon in mei 1940, moest ik dadelijk in het pensionaat de koffers pakken en naar huis gaan. En ineens zagen wij heel veel vluchtelingen van het binnenland op de vlucht naar Frankrijk. Het Engels cliënteel dat wij in het hotel hadden, trok met de laatste male naar Engeland terug. De eerste Duitsers die hier door de straat kwamen werden door vliegtuigen beschoten. Toen hebben ze in het midden van de straat een groot hakenkruis gelegd, het waren eigen vliegtuigen die hen beschoten. Ze waren bezig Oostende fel te bombarderen: de Kapellestraat, de markt en hier achter het hotel "De la Plage" (nu residentie De la Plage), een heel chic hotel. Van dit hotel hadden ze een rood-kruis-hospitaal gemaakt, dit lag vol met Belgische soldaten. Ze bombardeerden dit hotel ook met brandbommen en we hoorden de soldaten roepen tot bij ons. Mijn vroegere schooljuffrouw, die nu op de dijk woont, was daar hulpverpleegster en ze vertelde dat er daar heel veel soldaten ingebleven zijn. Mijn nonkel is nog de trap afgekomen met twee soldaten op zijn rug, de stukken brandend hout vielen op hem en hij

hoorde de anderen nog roepen. Drie dagen voordien was Koningin Elisabeth daar op bezoek geweest. Bij ons sprongen al de ruiten van de hitte en onze gordijnen begonnen te branden. We hebben toen soldaten van de straat geroepen om te komen helpen, die hebben dan al de gordijnen afgetrokken en in den hof gesmeten.

Tot 1942 zijn we hier gebleven en toen bezetten de Duitsers ons huis. Het was hier "Zahnstation", de tandarts was op de eerste verdieping. Wij vlogen de kelder in en mochten er niet uit. Nadien hebben de Duitsers ons geëvacueerd, toen ze de Atlantikwall uitbouwden. In het hotel naast ons was de Duitse dokter. Dit hotel was vroeger een jodenhotel. Het was een speciaal hotel voor joden, natuurlijk vóór de oorlog: "Hotel Heim". Mijnheer en madame Heim, madame heette Rosa, maar mijnheer zijn naam ben ik vergeten. Op een zeker ogenblik, juist voordat de oorlog begon, zijn ze verdwenen, ze sloten alles af en waren weg. Wij hebben nooit meer iets van hen gehoord, maar hun femme de chambre, later madame Katz, heeft na de oorlog het hotel verder opengehouden. De Heims zijn nooit teruggekomen, maar madame Katz had waarschijnlijk nog contact met hen en heeft het hotel overgenomen. Tot in 1960 was het hotel nog open, alleen maar voor de joden. Heel lieve mensen, en de zaterdag, de sabbat, moest ik om zeven uur 's morgens de vuren aansteken in de keuken en ook de elektriciteit. Regelmatig gingen ze naar Israël en hadden alle jaren een kistje speciale wijn mee voor ons. De Heims en de Katz hadden geen kinderen. Mijnheer Katz kwam uit Polen, we hebben dikwijls naar madame Rosa Heim gevraagd, maar er werd nooit op geantwoord. Na 1960 werd het hotel verhuurd en zijn ze naar Israël vertrokken. Later hebben ze het hotel aan de Israëliëse staat geschonken en die heeft het verkocht, maar mijnheer en mevrouw Katz hadden hun voorwaarden gesteld: begraven te worden buiten de muren van Jerusalem op de oude joodse begraafplaats. Daar zijn ze dus ook begraven. In het joodse hotel kwamen er joden van overal, Engelsen, Polen. Het was heel gekend onder de joden. De vrijdagavond stonk het enorm op de koer. Het begon met het slachten van kiekens en de pluimen ervan opbranden onder toezicht van de rabbijnen, (heel het seizoen waren er twee rabbijnen in het hotel). We zorgden ervoor dat alle vensters dicht waren.

In 1945, het eerste jaar dat we weer openden (de Engelsen hadden in december 1945 gedaan met Oostende te de-minener of ontminnen) mochten we weer naar huis. Er zaten geen ruiten meer in en er was heel veel te doen. In het seizoen van 1945 hebben we opengedaan met twee etages. Wat gebeurde er toen: we kregen veel Antwerpenaars. Die kwamen doordat er daar heel wat "vliegende bommen" gevallen waren. De familie Schiltz had een bijhuis in sanitaire artikelen gesticht in Oostende. Hier was er veel kapot, dus goede commercie. Al hun vrienden kwamen naar zee en de zoon, mijnheer Schiltz kwam om te reserveren. Hij was twaalf jaar ouder dan ik. Ikzelf heb nooit gezien dat hij een "scheute" had op mij, want ik ben zo opgevoed dat men in een hotel geen attenties geeft aan "verkeerde blikken" van mannen. Je moest dit ontwijken. In november '45 komt er een briefje toe, in het Frans natuurlijk, heel verwonderlijk voor een Antwerpenaar: "Mademoiselle, je voudrais vous voir..." en honderdduizend

complimenten, "et notre rendez-vous..." En wat is er gebeurd? Mama en haar zuster zijn gaan kijken wie dat was. Ik had hen die brief getoond, want vroeger was dit zo. Ze kwamen terug en mama zei: "Ewel die ziet er zoals een halve pater uit, zo'n klein ventje." Ik antwoordde: "Ik weet echt niet wie het is." In zijn brief had hij mij geschreven dat hij mij in de zomer als verschillende keren gezien had. Nu, de volgende zondag ging ik om elf uur naar de mis en ik nam mijn cousintje mee en er kwam iemand naast mij zitten, ik keek en dacht bij mezelf: "Dat is voorzeker de pater waarover mama verteld heeft." Ik zie hem nog altijd voor mij, hij had een bruine jas aan, ik keek naar zijn vingers en ik zag dat hij niet getrouwd was. De mis was uit en hij keek me aan en zei: "Mademoiselle, c'est moi qui a écrit cette lettre, est-ce que je peut vous accompagner?" Ik zei tegen mijn cousintje: "Ga maar alleen naar huis, loop maar." En zo is het begonnen. 's Namiddags

hadden we een rendez-vous op het strand, ik had toen ook al een hondje, een witje, Louloutje. "Mama, ik ga wandelen met de hond." Maar ze had het door. We deden een wandeling op het hard zand en ze zijn komen kijken. "Wie was dat bij jou op het strand?" "t Was de Pater die je gezien hebt." "En wie is dat en vanwaar komt hij?" "t Is een Antwerpenaar en ze hebben hier een zaak." "En hoe noemt hij en waar woont hij?" "Jozef Schiltz." En ze zeiden verder niets maar ze schreven een brief naar verre familie in Antwerpen, een

kapucijnenpater, om te informeren welke familie dat was.

We zijn getrouwd op 4 mei 1946. Tijdens ons huwelijk hebben we veel reizen gemaakt, twee, drie keer per jaar. Ik heb veel gezien, alles met de eigen auto. Ikzelf heb nooit gerookt, maar ik moest wel in de auto de sigaren van mijn man aansteken. We deden ook reizen met de car, maar dan met vrienden in een groepje, bijvoorbeeld naar het Zwarte Woud, naar de Rijn, naar Beieren en naar de Provence. Met het Cooksvliegtuig naar Athene en dan een cruise naar de eilandjes en nadien "antiek Griekenland". Naar Engeland zijn we ook veel geweest, maar hebben de familie Sweetlove niet gevonden. Nu is mijn cousin bezig met alles op te zoeken via Internet. Met mijn man was ik nooit buiten Europa, ik ben maar buiten Europa geweest, toen hij gestorven was. Vier, vijf jaar geleden was ik in Indonesië.

In de carnavalstoet hebben we ook nog meege-

daan. Samen met vrienden, we waren verkleed in alle soorten van "koffiezakken": Santos, Java, enz. Hadden we toen goed de samba kunnen dansen, dan hadden we de eerste prijs gekregen.

"Col en Manchette" heb ik gekend. Op een dag stond Antoine (Col en Manchette) op de dijk naar iets te turen en mijn vader vroeg: "Maar menere, naar wat sta je daar te kijken?" "Ewel, mijnheer, geloof het of niet, d'r is daar nu toch een kindje die met zijn seultje de zee aan het leeghalen is!" Hij had altijd van die rare gedachten. Op een dag had hij Onze-Lieve-Vrouw in het station gezien, zo'n schone vrouw had hij nog nooit gezien! Hij was coiffeur op het Hazegras en hij heeft moeten uitscheiden: hij was bezig een man te scheren toen er tussen hen ruzie ontstond, hij heeft die man half geschoren de straat opgestuurd. Dit werd bij de politie aangegeven en hij moest zijn salon sluiten. De "Ville de Londres" kleepte hem helemaal voor niets, gratis. Hij had altijd witte handschoenen aan, een pitaleer en een hoge col en hij was altijd schoon en proper.

De eigenaars van de "Ville de Londres", meneer en mevrouw Nathan waren joden. Madame is nog niet lang dood, meneer is al een eind geleden gestorven. Tijdens de oorlog zijn ze bij Oostendenaars ondergedoken. Eerst was de winkel op de hoek van de Kapellestraat en de Ooststraat, nadat het gebombardeerd werd, verhuisden ze naar de Adolf Buylstraat en later naar de grote markt. Tijdens de oorlog bleef de "Ville de Londres" open. Het personeel heeft gewoon verder gedaan. Dus deze moeten toch nog verder verbinding met de eigenaars gehad hebben. De Duitsers hebben dit nooit geweten.

Er waren in Oostende vele joden. De Kalters, met hun winkel op de Alfons Pieterslaan, eerst een handwerkwinkel, later klerenwinkel. Dan de goudsmid op de hoek van de Langestraat en de Hertstraat, dat was ook een jood. In de Christinastraat was er ook nog een jodenwinkel van pelzen, een deur in het midden en aan weerszijden kleine etalages. De eigenares was een hele dikke, oude madame. Dan was er nog het hotel-pension "Frey" op de hoek van het Leopold-I plein en de Karel Janssenslaan. Ook het pension "Zielinsky", IJzerstraat 7, was een joods hotel vóór 1940/44.

Tijdens de overstroming zagen wij het water vanaf de dijk en de rampe in de straten stromen.

Het water liep niet langs de Van Iseghemlaan maar stroomde door de Koningsstraat naar het Hotel du Parc toe. Wij hadden gelukkig niets. "'t Paard" is het hoogste punt van Oostende en dus bleven wij droog. De nacht zelf wierden wij het gewaar, we waren direct zonder elektriciteit. Mijn ouders waren heel bang. Nu nog hebben de huizen (bijna 50 jaar later) die onderstonden "zilte" in de kelders, dit gaat nooit meer weg.

Ons hotel hebben we opengehouden tot 1960 en dan verhuurd (27 jaar). We zijn naar Bredene verhuisd, naar de "Villa les Charmette" in de Laan der Verbondenen. Tot de laatste dag was ik in het hotel, ook toen ik getrouwd was, ik deed de boekhouding. Mijn ouders hebben dan in de Longchamplaan in Mariakerke gebouwd en we woonden daar samen. Mama is gestorven in 1963, papa in 1981 en mijn man in 1977.

In 1987, na 27 jaar verhuurd te hebben wilde ik weer over het gebouw beschikken. Toen heb ik een aannemer gevonden die grote appartementsblokken bouwde. Maar hij vond het te smal en te klein en wilde de twee gebouwen, dus die naast ons, afbreken. Zes maanden later heb ik ook het hotel Katz gekocht en nu staat er hier sinds 1989 een appartementsgebouw. De afbraak heeft me wel pijn gedaan, al die herinneringen, maar ik woon hier wel graag, ik zou hier niet willen weggaan, "men blijft in zijn streke".

Het schoonste van mijn leven waren de kinderen, kinderen krijgen en opkweken. Ikzelf heb drie kinderen: een zoon en twee dochters en ook al acht kleinkinderen, ik had er negen, maar een kleinzoon is ongelukkig genoeg gestorven. Mijn zoon heeft vier kinderen, mijn dochter in Holland heeft er twee, een jongen en een meisje, en mijn andere dochter had drie zonen. Ik heb nu al drie achterkleinkinderen.

Spijtig genoeg wordt de naam Sweetlove niet voortgezet. Ik had ook drie cousins die in Brussel wonen en daarvan heeft er geen één een zoon. Het is jammer, want ik houd enorm van mijn naam.

---

(1) Hotel Plymouth, Koningstraat 29, naast garage Ocean (foto omstreeks 1946). In: André Van Caillie, Oud Oostende in Beeld, deel 4, foto 148